

Budapestre vonatkozó újságcikkek

725.092.3

Blaha Lujza tér
"1959"

Szerző:

Cím:

Forrás:

FELFEDEZTEM
BUDAPESTET

Telefon

1959. VI. 29.

Helyszám

Mostanában minden kabaréműsorban megbírálják a jámbor, pesti embert azért, mert nem ismeri, vagy nem veszi észre épülő, szépülő Budapestünk egyre változatosabb arculatát, vagy ami még rosszabb, a régi épületeket, szobrokat sem ismeri eléggé.

Miután annyit hallottam ostorozni az ilyen embert, bennem is megmozdult a lelkiismeret, gondolatban önkritikát gyakoroltam és képzelmék, valóban megsemmisítő eredményre jutottam. Tényleg nem ismerem Budapestet, kivéve természetesen közvetlen környezetemet és egy-néhány közismert épületet vagy szobrot. Miután levontam az összes konzekvenciát, elhatároztam, hogy felveszem a harcot az „Ismerd meg Budapestet óh, budapesti ember!”-mozgalom érdekében és zászlót bontva, ceruzát hegyezek, hogy elsőnek a Telefon olvasóit vonjam be ebbe a nagyszerű mozgalomba.

Tehát, akinek kedve van, az jöjjön velem. Indulhatunk? Akkor futás: itt a 44-es villamos, amivel elindulunk első felfedező utunkra. A nehézségek sen-

kit se tántorítsanak el, mert csak néhány megállót kell túlekedniünk s máris elérkeztünk első állomásához, a Nemzetihez.

Ezt az épületet valószínűleg mindenki ismeri, na meg persze, a mellette álló órát is. Vajon van-e olyan ember Budapesten, aki életében legalább egyszer ne topogott volna a legendás mutatók alatt? De most nem ide kalauzoló a kedves olvasókat, hanem tíz méterrel tovább, a Nemzeti Színház főbejárója elé, a Blaha Lujza térre. Biztosan emlékeznek még a pár hónap előtti „impozáns” téglafalra, amely úgy kiemelte a környezet „szépességét”, vagy arra az időre amikor megkezdődtek a nagy átalakítás munkálatai. Törmelékhalmoz, építőanyag és útépitő gépek összeviszszasága uralta a teret. Azt hittük, hogy ebből a káoszából sohasem lesz kibontakozás. Am egyszer, szinte egyik napról a másikra, mindentől megtisztítva, élénk tárult egy szép, rendezett világvárosi utcakép: a mai Blaha Lujza tér. Azt hiszem nem túlozok, ha azt mondom, hogy

művész kezére vallanak a járda-szigetek, az autóparkoló és a kifutó helyek gyengén ívelő vonalai. Finomság és fantázia árad ebből földből, kőből, bitumentből épült térből, annak dacára, hogy szinte autó-autó, ember-ember hátán nyúltság. Az ostornyelűes lámpák karcsú oszlopai, a színház impozáns épülete, a Corvin Áruház homlokzata, a

Népszabadság székházának modernsége, az EMKE árkádsora, az egész tér valami meghitt, megnyugtató rendezettség képét adja, amelyet még a Rókus-kórház kopott, időrágta, itt-ott pucér falai sem tudnak megbontani. Jóllesőn pihen meg rajta annak a ráérő embernek a szeme, aki vesz magának annyi fáradságot, hogy egy pillanatra megálljon és körülnézzen fővárosunk egyik újonnan épült, az idegen szemét is gyönyörködtető terén.

Csak egy valami hiányzik innen és pedig a tér névadójának, „a nemzet csalóagányának”, Blaha Lujzának a szobra. De azt vajon hová vitték? Talán ráakadunk még felfedező sétánk folyamán.

M. M.